

Radikal

AK Parti'nin krizi ve 'Müslüman aydınlar'

ORAL ÇALIŞLAR

Politika / 08/08/2012

İslami kesimin aydınlarının tepkileri, kendi saflarında oluşan yeni muhalif seslerin, adalet ve özgürlük isteğinin ifadesi.

AK Parti bir siyasi düşüş yaşıyor mu' sorusu, bu günlerde birçok çevrenin gündeminde. Başbakan'a göre her şey yolunda. Anketleri ayrıca tartışmak gerekse de AK Parti'yi geçmişte desteklemiş, oy vermiş, partiden umut besleyen bazı çevrelerin hayal kırıklığının derinleştiği açık.

Bir partinin düşüşe geçmesi, anında anketlere veya sandığa yansımayaabilir. Kırılma, birçok zaman, toplumun bazı dar katmanlarında ('öncü' kesimlerde) başlar, giderek yayılır.

Geçen yılki KCK tutuklamaları sırasında 'demokrat aydınlar'ı da hedef alan bir gözaltı ve tutuklama furyası yaşandı. Düne kadar yorumları dikkatle dinlenen bir kesim olan 'entelektüeller', giderek 'karşı saflarda' algılanmaya başlanıyor. İlk başlarda Cumhuriyet'in yarattığı burjuvaziyi ve askeri-bürokratik eliti hedef alan ve kendini 'ezilenlerin sözcüsü' olarak konumlandıran AK Parti, şimdi daha çok entelektüellerden rahatsızlık duyuyor.

İdris Naim Şahin

Klasik devletçi mantık, en ham haliyle yeniden diriliyor. Örneğin, İçişleri Bakanı, 'PKK ile mücadele'de düşman olarak köşe yazarlarını görüyor ve onları hedef alıyor: "Ülkenin olağanüstü gündemi sadece çatışma alanı ile ilgili değildir, bu çatışma İstanbul'da kalemle devam ediyor, İstanbul'da kitapla devam ediyor. Geçimli'de atılan havan mermisiyle burada, Ankara'da yazılan yazıların bir farkı yoktur."

Uzun söze gerek yok, her şey ortada... Dikkat çekici olan, Başbakan'ın özellikle son haftalarda, bu 'zihniyet'in arkasında duran bir görüntü vermesi.

Belki de Başbakan'ın 'yeni psikoloji'sini, İdris Naim Şahin simgeliyor... Çözüm üretmezseniz suçlu adalette ve fikir özgürlüğünde bulmaya başlarsınız. Siyasetteki başarısızlığın ve vizyon daralmasının tetiklediği 'temel içgüdü'lerden biri budur.

Hapishaneler siyasetle doluysa...

Bir ülkenin hapishaneleri öğrencilerle doluysa, insanlar bakımsızlıktan ölüme terk ediliyorsa; bir ülkenin yargısı, Başbakan'ı bile şikâyet ettirecek kadar hak ihlali yapıyorsa; polis, 'kimlik talebi' olan binlerce siyasetçiyi, onlarca gazeteciyi, yüzlerce subayı kapsayan bir kitleyi 'terör örgütü üyesi' sayarak operasyonlar yapıyorsa (ve bu bile yeterli bulunmuyorsa), o ülkede demokrasi kültüründen yüzeysel olarak bile söz etmek zordur.

Geçmişte belki sadece bir-iki kesimin yakındığı gelişmeler, şimdi daha geniş kesimlere doğru yayılıyor. Dikkat çekici olansa, gelişmelerin İslami kesimi de kapsama alanı içine almaya başlaması.

Bu açıdan Roboski (Uludere) katliamı bir kırılmaydı. İslamcı aydınların etkili bir kesimi katliama yönelik hükümet politikalarını eleştirdi. Bir bildiriyle, hükümeti vicdana, Kürtlerden özür dilemeye çağırdılar. Yeni Şafak'ta Ali Akel işinden oldu.

Son olarak, İstanbul Terörle Mücadele Şubesi Müdür Yardımcılığı'na atanan işkenceci polise Başbakan'ın sahip çıkması, İslami kesimdeki hesaplaşmayı derinleştiriyor.

Bir grup 'İslamcı' aydın da Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ü ziyaret ederek Dink davasındaki adaletsizlikten yakındı. Ömer Faruk Gergerlioğlu, Cemal Uşşak, Yıldız Ramazanoğlu ve Hilal Kaplan'ın yer aldığı heyet, adalet için Cumhurbaşkanı'nın kapısını çalma ihtiyacını duydu.

İktidar öyle bir güçtür ki

İktidar, birçok durumda, onu elinde bulunduranı, kişisel değerlerinden, birikiminden ve vicdani süzgecinden uzaklaştırarak bir mekanizmanın içindeki robota dönüştürüyor. Her şeyi doğru yaptığınızı sanmaya başlıyor, dost eleştirileri düşman görüyorsunuz. Örneğin, Parti Meclisi'nde tecavüzcünün terfi ettirilmesini eleştiren arkadaşlarınızı 'PKK ajansından haber almak'la suçlar hale gelebiliyorsunuz.

İslami kesimin aydınlarının tepkileri, kendi saflarında oluşan yeni muhalif seslerin adalet ve özgürlük isteğinin ifadesi.